

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΓΚΟΥΤΟΣ
Δασικός

ΔΑΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΘΗΝΑ 1995

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΓΚΟΥΤΟΣ
Δασικός

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 55890
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 3/9/2014
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 920 Γεο

κωδ. Εξ. 8960

ΔΑΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΘΗΝΑ 1995

Θεόδωρος Γ. Γκιούτος
Λάκωνος 26
Ἀμπελόκηποι - ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 6926308

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Στή Μέση Δασική Σχολή 'Αγιάς εισάγονταν απόφοιτοι του έξαταξίου Γυμνασίου. Οί σπουδές διαρκοῦσαν δύο έτη καί οί πτυχιούχοι ονομάζονταν Δασικοί ή Δασοιδμοί, οί δέ προϊστάμενοι τῶν Δασονομείων Δασονόμοι. Διορίζονταν μέ τόν 10ο βαθμό καί εξέλισσονταν μέχρι τόν 4ο βαθμό τῆς δημοσιοῦπαλληλικῆς ἱεραρχίας.

Στή Δασική 'Υπηρεσία ὑπηρέτησα τέσσερα χρόνια. Παραιτήθηκα, τό 1966, ὅταν καταργήθηκαν τά Δασονομεῖα, προαχθέντα σέ Δασαρχεῖα ή ἐνσωματωθέντα σ' αὐτά (ὑπηρετοῦσα τότε ὡς Δασονόμος στά Σφακιά). Καταργήθηκε ἐπίσης ή Δασική Σχολή 'Αγιάς ποῦ ὑπάγονταν στό 'Υπουργεῖο Γεωργίας.

Σήμερα οί Δασικοί σπουδάζουν στά Τ.Ε.Ι. καί λέγονται Τεχνολόγοι Δασοπονίας.

Οί Δασολόγοι εἶναι πτυχιούχοι τῆς Δασολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὁ προϊστάμενος τοῦ Δασαρχείου Δασολόγος λέγεται Δασάρχης.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

- 'Εμπαιδευτική έκδρομή στον "Όλυμπο.....Σελ. 9
- Πρακτική ἐξέλιξη στην Καλαμπάκα..... " 15
- 'Εργασία γραφείου στο Δασαρχείο Κονίτσης..... " 21
- Τέσσερες μέρες πορεία στα χιόνια..... " 27
- 'Η ύλοτομία στο βουνό Καρδάρι..... " 31
- Χιονοθύελλα στο βουνό Ταμπούρι..... " 37
- 'Επικίνδυνη εργασία στο βουνό Τραπεζίτσα..... " 41
- Πορεία στη Λυκόρραχη..... " 45
- 'Η ἐνέδρα..... " 59
- Νυχτερινή περιπέτεια στα σύνορα..... " 63
- Το δασικό φράγμα στο Κεράσοβο..... " 67
- Καλοκαιρινή ζωή στο Γράμμο..... " 71
- Χριστούγεννα στο Σιδηροκαστρο..... " 77
- Πυρκαϊά στο φαράγγι της Σαμαριάς..... " 83
- 'Υπαλληλική ζωή στα Σφακιά..... " 89

Εμπαιδευτική εκδρομή στον "Όλυμπο"

Πρωϊ φύγαμε από την 'Αγιά για τό βασιλικό κτήμα στο Πολυδένδρι. Θά χρειαζόμασταν περισσότερες από τρεϊς ώρες πορεία. Βαδίζουμε στο μονοπάτι 50 σπουδαστές της Δασικής Σχολής 'Αγιάς μέ επικεφαλής δύο Δασολόγους καθηγητές μας. Μέ τά σακίδια φορτωμένοι, τά παγούρια μέ τό νερό στίς ζώνες καί άρβυλωμένοι όλοι, παρέες-παρέες, προχωρούμε ανάμεσα από πυκνούς θάμνους καί δένδρα δρυός, από ρείκια, σχίνα καί κουμαριές.

Φθινόπωρο 1958. Καστανοκίτρινο έρεινό τοπίο. Κάτω στο χῶμα ένα παχύ στρώμα από ξερά φύλλα. 'Αραιά λευκά σύννεφα στον ούρανό. 'Ο πρωϊνός άέρας χαϊδεύει τά πρόσωπά μας. Γλυκιά μέρα. Καί είχα την αΐσθηση τότε πώς μέ καλωσόριζαν τά δένδρα, πού μέ άγγιζαν καθώς περνοῦσα κοντά τους, πώς μέ τύλιγαν στην άγκαλιά τους καί άνέπνεα την άνάσα καί τό άρωμά τους.

Κάθε μισή ώρα καί μία στάση. Συγκεντρωνόμασταν τότε όλοι γύρω από τούς καθηγητές μας πού μας μιλούσαν για τά διάφορα πετρώματα πού συναντούσαμε, τον ύπόροφο καί τον χλωροτάπητα του δάσους, την επιστημονική όνομασία των διαφόρων δένδρων κλπ. 'Αξέχαστες στιγμές καθώς ή νιότῃ μας έσφυζε καί άγκαλιάζαμε τη φύση μέ λαχτάρα, οί μέλλοντες φρουροί της.

Στο Πολυδένδρι υπήρχαν δύο μεγάλα κτίρια όπου καί καταλύσαμε. Όλες τίς έλεύθερες ώρες μας λέγαμε ανέκδοτα, χορεύαμε, βγάζαμε αναμνηστικές φωτογραφίες.

Είχαμε και ένα άλμπουμ όπου σημειώναμε διάφορα σχόλια και έξυπνάδες. Οί φίλεις μου με μερικούς πίστευα τότε ότι θά διατηρούνταν ἐφ'όρου ζωῆς. Ἡ παρέα μου ἀποτελούνταν ἀπὸ παιδιά ἀπ'ὄλη τὴν Ἑλλάδα. Ἐνας εἶχε πάρει μαζί του και μιά κιθάρα και πιάσαμε τὸ τραγούδι. Ἦρθε και ἕνας καθηγητῆς μας και τραγουδήσαμε μαζί τὰ τραγούδια "Στῆ βρύση τῆ βουνίσι" και "Τὴν εἶδα τὴν ξανθοῦλα". Ἀργότερα ἐγὼ πῆγα σὲ μιά πρασινάδα και ξάπλωσα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα διαβάζοντας Ντοστογιέφσκι.

Μαγειρέψαμε σ'ἕνα μεγάλο καζάνι και στριμωχνομασταν τὸ βράδυ γύρω του με τὰ πιάτα στὰ χέρια για τὴν διανομὴ τῆς μανέστρας. Διανυχτερεύσαμε στὸ δάπεδο, πάνω στὰ σανίδια, με δύο κουβέρτες, διασκεδάζοντας σχεδὸν ὄλη τὴ νύχτα. Εἶχαμε χωρισθεῖ σὲ βορειοελλαδίτες και νοτιοελλαδίτες.

Τὴν ἐπομένη μέρα, βαδίζοντας ὡς κοντὰ τὸ βράδυ, φθάσαμε στὸ Τσάγεζι. Μᾶς ἐπίασε μιά νεροποντὴ στὸ δρόμο και καταβραχῆκαμε. Κοντὰ στὸ δρόμο ἦταν μόνο χαμόδενδρα και δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴ βροχῆ. Ἀναδειχθήκαμε ὄλοι ἀναγκαστικὰ σὲ Ταρζάν, πηδώντας τολμηρὰ, για νὰ περάσουμε ἕναν ὑπουλο χεῖμαρρο πού φούσκωσε ἀπὸ τὴ βροχῆ και κατέβαζε κοχλάζοντας πηχτὴ λάσπη. Ἐμεῖ εἶχαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ τούς καθηγητῆς μας για τίς συνέπειες τῆς ἀποφίλωσης τοῦ ἐδάφους και τὴν χρησιμότητα τῶν φραγμάτων και τῶν ἀναδασώσεων πού ἐκτελεῖ ἡ Δασικὴ Ὑπηρεσία. Στὸ μεταξύ ζάνοιξε ὁ ὀρί-

ζοντας από τὰ σύννεφα καί βγήκε ἕνας ἥλιος χαρούμενος. Μύρισε ὁ τόπος χωματίλα καί οἱ δροσοσταλίδες στά φύλλα τῶν θάμνων λαμπύρισαν σάν διαμάντια.

Φθάνοντας στή θάλασσα πολλά παιδιὰ ἔκαναν κολύμπι. Εἴμασταν ὅμως καί ἄλλοι πού γιά πρώτη φορά βλέπαμε θάλασσα. Τό βράδυ κοιμηθήκαμε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο πού ἦταν ἄδειο ἀπό ἐπισκέπτες, ἀφοῦ ἡ σαιζὸν τοῦ καλοκαιριοῦ εἶχε περάσει. Ὡς τὰ μεσάνυχτα διασκεδάσαμε στήν παραλία. Ἦταν μιὰ φωτεινὴ ξάστερη νύχτα.

Ευπνήσαμε πρωτὶ μέ τὴν παρέα μου γιά νά δοῦμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μόλις ἄρχισε νά ὑποχωρεῖ ἡ νύχτα, ἕνα φῶς ρόδινο φώτισε τὰ κορφοβούνια. Ἀντιφέγγισαν ἀχνογάλαζιες οἱ καταχνιές στίς πλαγιές τοῦ Κισσάβου. Τό φῶς τῆς ἡμέρας ἔπαιζε μέ τὰ κύματα καί ἄστραφτε στά βότσαλα. Ὀνειρώδης ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Σὲ λίγη ὥρα ξύπνησαν καί οἱ ἄλλοι. Τό πρόγραμμα ἐκπαίδευσης προέβλεπε ὄρει βασιὰ στὸν Κίσσαβο. Ξεκινήσαμε λοιπὸν μέ κέφι καί κουράγιο. Ἡ παρέα μου προπορεύονταν. Μέσα ἀπὸ πυκνὰ δάση καστανιάς ἡ πορεία μας, ὡς κοντὰ στήν ὑπαλπικὴ ζώνη, μέ διακοπές κάθε τόσο γιά νά συζητήσουμε μέ τοὺς καθηγητὲς μας διάφορα θέματα. Πίστευα πῶς θὰ μᾶς ἄφηναν νά φθάσουμε στήν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅταν ὅλως ἀπροσδόκητα ἀπεφασίσθη ἡ ἐπιστροφή μας στὸ Τσάγεζι. Γεμίσαμε τότε τὰ σακίδια μας μέ κάστανα καί σχεδὸν τρέχοντας φθάσαμε στήν παραλία ὅπου ἀνάψαμε φωτιές καί τὰ βράσαμε σὲ κουβάδες τοῦ ξενοδοχείου.

Τὴν ἄλλη μέρα φύγαμε πεζοὶ γιὰ τὸν Πυργετό. Κοντὰ στίς πηγές τοῦ ὄξυνου νεροῦ βρήκαμε ἕνα μπακάλικο καὶ τὸ ἀδειάσαμε σχεδὸν ὅλο ἀγοράζοντας ὅ,τι φαγώσιμο ὑπῆρχε. Πρὸλαβα καὶ ἀγόρασα δύο μπουκάλια μαυροδάφνη γιὰ τὴν παρέα μου.

Στὸν Πυργετό μᾶς περίμεναν δύο φορτηγὰ αὐτοκίνητα τοῦ Δασαρχείου Κατερίνης μὲ τὰ ὅποια πήγαμε στὰ Πιέρια ὄρη, στὸ χωριὸ Μῆρνα (Σμοτεινὰ). Ἦταν εὐχάριστη ἡ ἐκπληξη τῆς ἀφίξεώς μας στὸ χωριὸ γιὰ τοὺς κατοίκους. Ἐκεῖ στὸ Καφενεῖο ἀκούσα τὸν δάσκαλο νὰ φωνάζει κάποιον παιδί "Γιαγκούλα". Βρήκα τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ ἐξηγήσω ὅτι ὁ Γιαγκούλας ἦταν διάσημος κλέφτης στὴν περιοχή τους. Μαζεύθηκαν πολλοὶ γύρω μου καὶ τοὺς εἶπα μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του.

Τὸ βράδυ κοιμηθήκαμε πάνω στὸ χῶμα σ' ἕνα ξυλεργοστάσιο, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ. Σὰν πραγματικότητα εἶναι δραματικά σὰν ἀνάμνηση ὅμως θαυμάσια, μοῦ ἔλεγε τότε ἕνας φίλος μου. Καὶ ὅμως, χαιρόμασταν μὲ αὐτές τίς περιπέτειές μας. Βιαζόμασταν νὰ ἀφήσουμε τὰ θράνιά καὶ νὰ περάσουμε στὸ ἐπάγγελμα, στὴ δράση.

Τὴν ἄλλη μέρα πεζοπορήσαμε στίς γύρω δαντελωτές κορυφές τῶν Πιερίων φθάνοντας ὡς τὸ χωριὸ Φτέρρη. Μελετήσαμε κυρίως τίς ὑλοτομίες στὰ δάση αὐτά.

Τὴν τελευταία μέρα τῆς ἐκδρομῆς μας ἀνεβήκαμε στὰ δάση τοῦ Ὀλύμπου. Χάρμα ὀφθαλμῶν τὸ δασωμένο τοπίο. Ὁ μυθικός γέρο Ὀλυμπος, μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά του, μᾶς ἐπιφύλαξε μιὰ θαυμάσια ἡλιόλουστη μέρα καὶ ἀνεβοκατεβαίναμε τρέχοντας στίς πλαγιές του. Μῆ-